



Ալեքսանդր Ճատուրյան

Էլեգիա

Գարունն անցավ... և գարնան հետ
Չքնաղ վարդը թառամեց.
Խեղճ սոխակն էլ յուր սիրավետ
Գողտրիկ երգին վերջ տվեց:

Եվ պարտիզում կանաչագարդ,
Ուր տիրում էր կյանք եռուն,
Այժմ գունատ, որպես հիվանդ,
Խուլ տնքում է մերկ աշուն:

Էլ չի լսվում ո՛չ ճրվրլոց
Անհոգ, անվիշտ ճնճղուկի.
Ո՛չ գեփյունն է՝ առած յուր ծոց՝
Բերում մեզ բույրն հասմիկի:

Այդպես, ավա՛ղ, սի՛րտ իմ խղճուկ,
Անցավ և՛ քո վառ գարուն,
Եվ քեզ պատեց վիշտը խեղդուկ,
Որպես անկյանք, ցուրտ աշուն:

1889, 25 հուլիսի